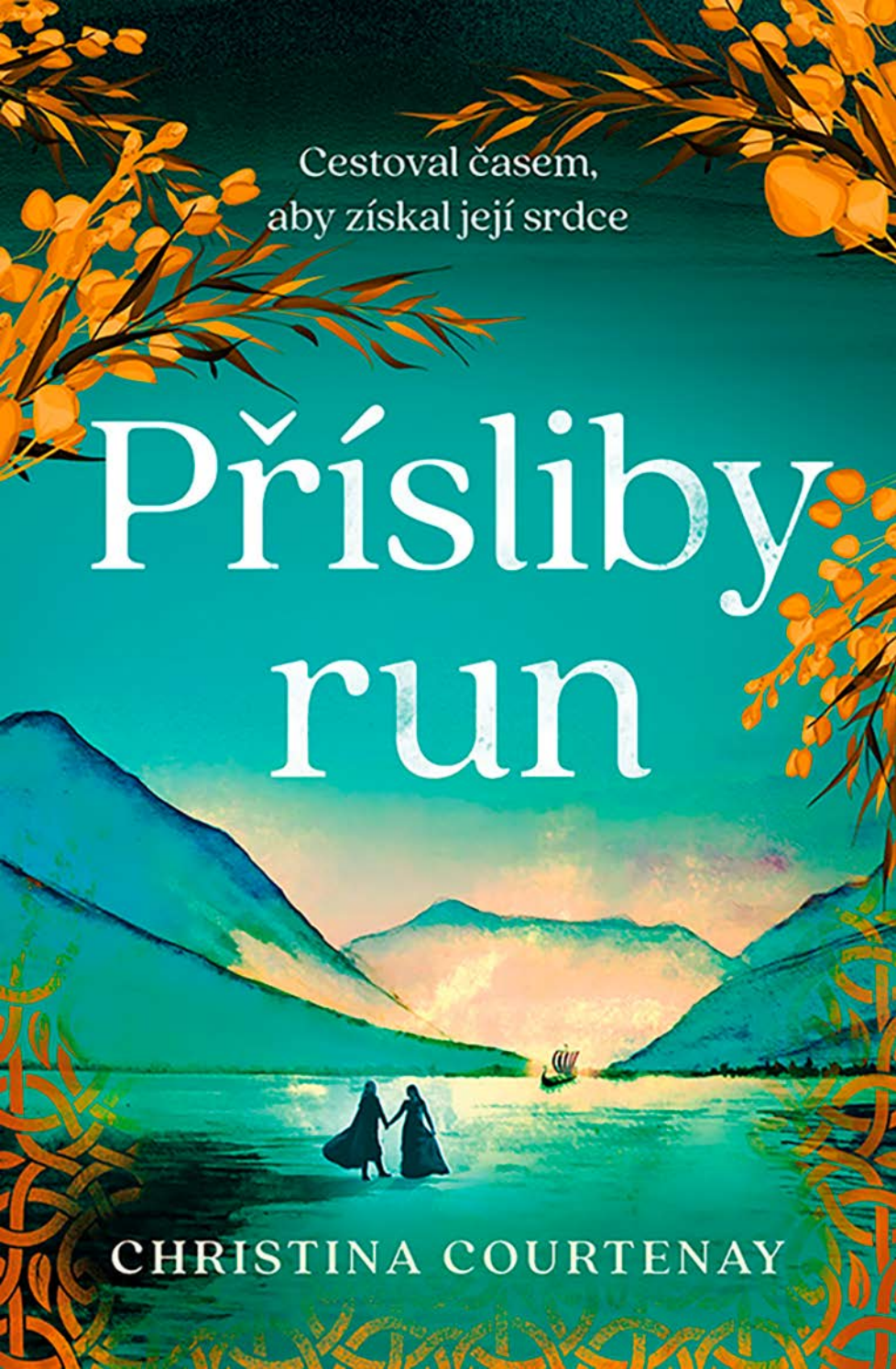
Cestoval časem,
aby získal její srdce

Přísliby run

CHRISTINA COURTENAY

Přísliby run

Copyright © 2023 Christina Courtenay

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Marie Čapková, 2026
Cover © Caroline Young, Headline, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8553-7

CHRISTINA COURTENAY

Přísliby run

přeložila Lenka Marie Čapková

Sue Moorcroftové a Maggie Sullivanové
(alias Myře Kersnerové), výjimečným kamarádkám
a kolegyním spisovatelkám; obří dík za Vaše
přátelství, podporu a povzbuzení!

Prolog

Ten sen se stále opakoval – šli si pro ni.

Slyšela je, cítila jejich přítomnost i pach. Jejich vzrušením téměř vibroval vzduch. Byli jako lovečtí psi, co větří svou kořist, jejich pronikavé výkřiky stále nabíraly na síle. Těžké kroky se přibližovaly, až se země otřásala. A až ji lapí, už se jí nikdy nepodaří jim uniknout…

Zatímco čekala na své odhalení, srdce jí zběsile tlouklo a hruď se jí vzdouvala. Hrůza jí sevřela útroby a ochromila ji natolik, že se nemohla ani pohnout. Z hrdla se jí dral výkřik, ale ovládla se. I kdyby nebyla zamotaná do deky, pod kterou se schovala, stejně by se nedokázala hnout. Její vlastní strach ji uvěznil.

Ale pak si někdo lehl za ni. Jako lidský štít proti těm, kdo se jí chystali ublížit. Cítila každičký centimetr jeho těla, jak se k ní přitiskl a jednou svalnatou paží ji objal kolem pasu. Mělo ji to ještě víc vyděsit, ale zapůsobilo to na ni přesně opačně. Přestože tomu neznámému neviděla do tváře, uvolnila se a odevzdala se jeho náruči.

„Psst, neboj se," zamumlal. Jeho hluboký hlas ji uklidňoval, rezonoval jejím tělem a spolu s ním se v ní rozléval pocit klidu a bezpečí, který nepocítila už po celé roky.

Dovolila mu, aby si ji přitáhl těsněji k sobě, a když zašeptal „Věř mi", tak ho poslechla.

Kéž by ji už nikdy nepustil…

Kapitola první

Stockholm,
24. září 2021

„Co to děláš?“

Ta otázka Ivara Thoressona tak polekala, až se praštil hlavou o poličku nad zásuvkou, kterou si právě prohlížel. „Jauvajs! Ehm… nic. Chci říct… Sakra, vyděsil jsi mě k smrti! Vůbec jsem tě neslyšel vejít.“ Třel si zátylek a zlostně hleděl na svého nevlastního otce Haakona Bergera.

Starší muž se zjevil u vstupu do uličky, kde Ivar stál. Nacházeli se v zabezpečeném depozitáři stockholmského Historického muzea. Oba tu pracovali – Haakon jako vedoucí archeolog se specializací na vikinské artefakty, Ivar jako kurátor. Většinou jim vyhovovalo, že se vídají tak často, ale občas by si Ivar přál být trochu méně pod dohledem. Jako například teď.

„Jsi v části věnované *vōlvám*. Myslel jsem, že pracuješ na té výstavě o válečnících.“ Haakon si založil paže na hrudi a opřel se o regál. Měřil si Ivara, jako by ho podezříval z nějaké nekalosti.

Jeho instinkt se nemýlil, ale Ivar mu nesměl dovolit, aby to zjistil.

„Pracoval jsem. Teda pracuju. Jenom jsem… hmm, vracel nějaké nůžky. Omylem je uložili mezi válečnické předměty. Tyhlety.“ Zvedl přitom malé železné nůžtičky zdobené komplikovaným vzorem vykládaným stříbrem. „Někdo si nejspíš myslel, že jsou na zastřihování vousů nebo tak něco, ale já dobře

vím, že patří do výbavy vědmy.“ Pokrčil rameny a předstíral, že zásuvku uklízí. Vyhýbal se přitom přísnému otcovu pohledu.

„Aha.“ Haakon nezněl zrovna přesvědčeně, ale přešel to bez další poznámky. „Večer přijdeš na večeři, platí to?“

Ačkoliv už Ivar s Haakonem a jeho ženou Miou hodně dlouho nebydlel, pořád si byli blízcí a aspoň jednou týdně za nimi po práci chodil. V podstatě ho adoptovali, když ve čtrnácti letech osiřel, a Mia o něj stále mateřsky pečovala, přestože už dospěl do zralého věku pětatřiceti let. Protože jeho jediná pokrevní příbuzná, teta, nedávno zemřela, Haakon s Miou a jejich tři děti představovali jedinou rodinu, kterou měl. Nikdy mezi ním a jeho nevlastními sourozenci nedělali žádné rozdíly, o to víc je měl rád. A přesto… někdy zatoužil, aby ho nechali na pokoji, ačkoliv si zároveň připadal nesmírně osamělý a toužil mít vlastní rodinu.

Ani jemu však jeho myšlenky nedávaly smysl.

„Jasně. Dorazím v šest jako obvykle.“ Vynasnažil se, aby zněl vesele a natěšeně, a vypadalo to, že mu to Haakon zbaštil.

„Oukej, skvěle. Tak zatím.“

Ivar počkal, než Haakon odejde a zavře za sebou dveře depozitáře, a potom úlevně vydechl. Nůžtičky stále třímal v ruce a svíral je tak pevně, až se mu jejich vzorek obtiskoval do dlaně. Pomalu rozevřel prsty a upřeně hleděl na ten drobounký předmět, srdce mu přitom bušilo jak o závod. To jsou ony. Ty nůžky, které celý loňský rok hledal. Svatý grál. Tedy svým způsobem.

„Ano!“ zašeptal a nůžtičky otočil, aby si prohlédl runový nápis, jejž objevil jen pár vteřin předtím, než se tu v nevhodnou chvíli zjevil Haakon. Přečetl ho nahlas. „*Med blōd skaltu ferdast*.“ Znamenalo to „S krví se vydáš na cestu“ a nebyl to jen tak ledajaký nápis. Šlo o kouzlo a Ivar přesně věděl, co dokáže. „No, to si piš, že vydám,“ zamumlal. „Na cestu časem, konečně je řada na mně! Už musí být.“

Když to řekl nahlas, znělo to šíleně, ale on věděl, že je to možné. Jeho nevlastní sestra Linnea takovou cestu podnikla před pár

lety a její kamarádka ji podstoupila také. Od té doby Ivar toužil vydat se v jejich stopách. Obě odcestovaly do doby Vikingů, zamilovaly se do mužů z těch časů a nyní tam žily společně se svými manžely i dětmi. Linneu a Saru tam a zpátky přenášely různé kouzelné předměty, avšak zdálo se, že každý z nich fungoval pouze pro ně a jejich nejbližší rodinu.

„Nemůžeš mě vzít s sebou?" prosil posledně Linneu, když přicestovala na návštěvu rodičů, ale jakmile to zkusili, nefungovalo to. Překvapilo je to, protože s sebou předtím bez problému vzala další lidi, ale teď zmizela jenom ona a Ivar zůstal tam, kde byl. Ani jeden z nich netušil proč. Strašně ho to rozčilovalo.

Tehdy se začal pídit po vlastním kouzelném předmětu. Nikdo totiž netvrdil, že Linnea a Sara vlastnily ty jediné artefakty, jež vás mohly do minulosti přenést. A on právě dokázal, že tomu tak skutečně není. Tedy dokáže, jakmile bude mít šanci ten svůj vyzkoušet, samozřejmě. S trochou štěstí to bude fungovat.

Jeho mladší nevlastní sestra Madison se nedávno ztratila během výletu do Irska a Ivar měl podezření, že také skončila v devátém století. Irská Garda neboli místní policie po ní nenašla žádnou stopu, kromě několika zrnitých snímků z pouliční kamery, která ji zachytila, když se procházela podél řeky Liffey. A potom jako by se po ní slehla zem. Nemohla to být náhoda, na ty nevěřil.

Všechny dívky se v devátém století podle všeho ocitly náhodou, ale Ivar byl rozhodnutý do toho nejít hlava nehlava a svou cestu si dopodrobna naplánovat. Usilovně studoval staroseverštinu, skupoval v aukcích stříbrné a zlaté předměty, aby je roztavil na malé ingoty a vyrobil z nich nahrubo opracované náramky, a také absolvoval výcvik v sebeobraně, šermu a v celé řadě dalších dovedností, které by se mu mohly hodit. Kdo mohl tušit, co ho tam čeká, jestli se cestu podaří uskutečnit?

Jediná potíž byla, jak to utajit před Haakonem a Miou, protože se ho jistě pokusí zastavit. Bylo to nebezpečné, vůbec si

nenamlouval, že ne, a oni o něj měli starost. Byl ale přece jen svým vlastním pánem a rozhodoval se sám za sebe. A tuhle cestu byl rozhodnutý podniknout a nikdo mu v tom nezabrání. Nikdo.

Zastrčil zásuvku zpět, ale něco tam překáželo, takže dovnitř nezajela celá. Znovu ji vytáhl a podíval se na předměty, které patřily vikinské *visindakoně* – léčitelce či vědmě. Ležel tam ten nejdůležitější z nich, její *galdrastafr,* železná hůl s kouzelným runovým symbolem, který se nahoře větvil do tvaru připomínajícího košík. Léčitelka ji musela používat při magických rituálech zvaných *seiðr.* Dál tu byl řetízek ze skleněných korálků, pásek spojený z několika dílů ověšený kouzelnými přívěsky, přezka, jež musela patřit na koženou kabelu, směs drobných ptačích a zvířecích kostí, sklenice blínových semen a také nějaké stříbrné amulety. Jak si ty věci prohlížel, měl náhle dojem, že se vzduch kolem něj jemně chvěje, tak nějak bzučí, jako by byl nabitý elektřinou. Chloupky na rukou a na šíji se mu zježily.

Zavrtěl hlavou. „Příliš se nechávám unést," zamumlal. Byly to jenom neživé předměty. *Přesněji řečeno starodávné kouzelné artefakty.* Ihned podobné myšlenky zapudil.

Hůl trochu vyčnívala, a tak ji na jejím lůžku z měkké nepředené vlny nepatrně posunul. Přitom se uvolnil jeden ze stříbrných přívěsků, který připomínal labutí nožku. Ivar netušil, jaký měl tenhle talisman význam, ale zvedl ho, aby ho vrátil, kam patří. Ovšem ve chvíli, kdy se předmětu dotkl, se mu zatočila hlava a dostal takovou závrať, že se musel chytit nejbližší poličky.

Zavřel oči a sesul se na podlahu, zatímco jeho mysl najednou zaplavily obrázky mladé ženy…

Smýkali s ní k jakési lodi, nějaký surovec ji držel za paži, kterou skrývala pod pláštěm. Vyprostila se z jeho sevření, hlavu vztyčenou, vyhoupla se sama na palubu a zamířila na záď. Ve slunci se zaleskly dvě bronzové brože ve tvaru želvy, ale brzy zase zmizely, když se elegantně rozmáchla a přitáhla si plášť těsněji k tělu. Usedla na dřevěnou truhlu a otočila se k němu zády. Ale

Ivar už stihl v jejím planoucím pohledu spatřit vztek a rozčilení, stejně jako slzy, jež se snažila zadržet.

Nebyla to tradičně krásná žena, ale působila půvabně takovým nevšedním způsobem, jako by vystoupila z pohádky. Dlouhé rovné rusé vlasy se zlatavými odlesky měla na zátylku sepnuté a splývaly jí na záda až dolů k pasu. V bledém slunečním světle jasně zářily a ostře kontrastovaly s nevýraznou hnědí jejích šatů. Srdcovitý obličej, bledý a trochu pohublý, jí v kombinaci s vysokými lícními kostmi a rovným nosem zužujícím se do ostré špičky dodával vzezření víly. Svůdné rty a zářivě zelené oči tenhle obrázek podtrhovaly a Ivarovi se zatajil dech.

Zatoužil po ní.

Ale jakmile na to pomyslel, otočila se a podívala se přímo na něj, oči se jí leskly slzami. „Pomoz mi," zašeptala. „Prosím tě, pomoz mi…"

Ivar by jí v tu chvíli slíbil cokoliv na světě, ale nestihl to. Vzápětí se totiž vidění rozplynulo a on ležel zhroucený na podlaze skladu a vůbec netušil, co se to právě stalo.

„Co to sakra…?"

Vrávoravě se postavil a přemítal, jak silně se předtím asi musel udeřit do hlavy, ale prsty si nahmatal jenom malinkatou bulku. Hlava se mu taky přestala motat a teď tu jen stál a zasmušile hleděl na věci vyskládané v zásuvce.

Amulet stále třímal v ruce, pálil ho do dlaně. Fungoval snad jako nějaký portál do minulosti? Byl to jiný druh magie, než kterým vládly ostatní předměty? Obrázek oné ztrápené ženy z jeho představy se mu vryl do mysli. Sevřel ten malý přívěsek v prstech. Snad by mu mohl pomoci ji najít? Pokud existovala nějaká šance, že ji znovu spatří, musel si ho nechat. Bez zaváhání si ho strčil do kapsy společně s nůžtičkami.

Jestli to z něj dělalo dvojnásobného zloděje, tak budiž.

„Není ti nic, Ivare? Působíš zamyšleně.“ Mia mu podala mísu boloňských špaget a pobízela ho, aby si přidal.

„Ne, jsem v pohodě. Jenom mám hodně práce, však víš.“

Ve skutečnosti byl zcela nespokojený se svým životem. Byl zaseklý ve stereotypu, postrádal jakýkoliv smysl a příšerně se nudil. Nemluvě o tom, že toužil zažít nějaké dobrodružství, než na to bude příliš starý. Ale o ničem z toho Mia nevěděla. Sledovala ho ostřížím zrakem matky; milovala ho jako vlastního syna. Věděl, jak by mu přála, aby potkal dokonalou ženu, s níž by se usadil a pořídil si děti, ale to se mu ještě nepodařilo. Přestože měl za sebou vícero vážných dlouhodobých vztahů, nakonec všechny vyšuměly. Žádná z těch žen pro něj nebyla ta pravá a on nelitoval, že se s nimi rozešel. To ovšem neznamenalo, že si nepřál potkat někoho nového, ale prozatím měl smůlu. A tak namísto toho s narůstajícím smutkem a jistou dávkou závisti sledoval, jak si všichni jeho přátelé hýčkají své domácí štěstí, zatímco on přešlapoval v životě na místě a zůstával sám. Nicméně to znamenalo, že tohle byla ideální doba podniknout něco nerozvážného, protože na něm nebyl nikdo závislý ani nikomu neublíží, když zvedne kotvy. Tedy kromě Mii a Haakona, samozřejmě, ale doufal, že oni dva ho pochopí.

Tvářil se dál jakoby nic a nabral si znovu pořádnou porci. Těstoviny fungovaly jako dobré palivo na trénink a Mia byla vynikající kuchařka. Což neopomněl zmínit hned, jak si dopřál další velké sousto. Usmála se, ačkoliv si ho stále prohlížela pozorněji, než by se mu zamlouvalo. Jí jen tak něco neuniklo.

„Pořád chodíš cvičit do toho fitka?“ zeptala se. „Nepřeháníš to, že ne? Je důležité si občas taky odpočinout a –“

„Mami! Už je dospělej,“ skočil jí do řeči Ivarův nevlastní bratr Storm a zamračil se na ni. „Umí se o sebe postarat sám.“

„Já vím. Jenom mám obavy o jeho zdraví.“ Mia střelila po synovi podrážděným pohledem. „Mám právo se o vás dva strachovat. To už tak matky dělají.“

Od toho výletu do Irska panovalo mezi Stormem a jeho rodiči napětí, ačkoliv touhle poznámkou chtěl nejspíš bratra opravdu podpořit. Ale člověk to poslední dobou těžko poznal. Jestli to Ivar pochopil správně, měl být Storm ten večer, kdy Madison zmizela, v hotelu s ní. Místo toho ale s nějakými kamarády vyrazil po hospodách. Nutno uznat, že Maddie bylo tehdy devatenáct a žádné hlídání nepotřebovala, ale zdálo se, že Haakon s Miou dávají její zmizení Stormovi stále za vinu. Ivar s tím nesouhlasil, ale svůj názor neříkal nahlas, protože věděl, že by to ničemu nepomohlo. Přál si, aby se přes to už přenesli, ale smutek a úzkost, které Maddiino zmizení způsobilo, jelikož netušili, zda je vůbec ještě naživu, udržovaly všechny v napětí. Nezodpovězené otázky se vznášely nad jejich hlavami jako zlověstný bouřkový mrak.

Podíval se na Storma a zavrtěl hlavou. Zlehka se usmíval, aby jeho slova nepůsobila nepřátelsky: „Nevyvolávej rozbroje, bráško."

„Bráško? Každý den jsem o něco starší. Důstojnický výcvik není žádný leháro, abys věděl."

Storm sloužil jako voják ve švédské armádě a po roce povinné služby se přihlásil na třísemestrální výcvik pro důstojníky zaměřený na boj zblízka. Stejně jako Ivar a Madison se bojovým uměním věnoval od dětství a oba bratři se už roky účastnili rekonstrukcí různých bitev. Pilovali tak své dovednosti se zbraněmi, jež se podobaly těm vikinským, i svou bojovou techniku. Ivar předpokládal, že se mu tenhle trénink bude hodit taky v klasické armádě.

„Jsi si jistý?" popíchl ho a pak uhnul, když se po něm bratr rozpřáhl. „Možná bys se mnou měl zajít do posilovny. Vypadá to, že bys měl zapracovat na svém úderu."

„Trhni si."

Nechtěl ale, aby s ním Storm šel. Kdyby se k němu přidal, zjistil by, že Ivar vůbec nechodí do běžné posilovny, ale trénuje s členy spolku historických rekonstrukcí. Přestože už si osvojil

ty nejběžnější techniky boje s mečem a naučil se, jak co nejlépe využít válečnou sekeru, když člověk v druhé ruce drží štít, chtěl svůj um dovést k co největší dokonalosti. A netoužil po tom, aby se o tomhle kdokoliv dozvěděl. Prozradilo by to jeho záměr se brzy vypařit. Pokud tedy bude magie tentokrát fungovat. Jistotu neměl, ale domníval se, že mu to vyjde.

„Když už si tu povídáme o mateřství, doufám, že se tu tenhle měsíc objeví Linnea," rozzářila se Mia. „Slíbila, že s sebou vezme malou Estrid hned, jak bude dost stará na to, aby zvládla zopakovat magickou formuli. Nemůžu se dočkat, až ji zase uvidím! Naše nejstarší vnouče…" Usmála se.

Linnea měla dvě děti: Estrid, které teď byly tři roky, a ročního chlapce jménem Eskil. Nemohla je sem vzít, dokud nebudou dostatečně staří na to, aby zvládli vyslovit ono zvláštní zařikadlo, které vás přeneslo v čase, ale Mia je už navštívila dvakrát. Ivar pod stolem sevřel ruku v pěst, rozčilený, že jeho nevlastní máma se může podívat do minulosti, a on ne. Domníval se, že to bylo tím, že ve skutečnosti do rodiny Bergerů nepatřil, bez ohledu na to, jak moc ho přijímali mezi sebe. Jaké jiné vysvětlení by se nabízelo?

Připadal si kvůli tomu jako cizí člověk, navzdory všemu.

Od onoho neúspěšného pokusu jen stěží potlačoval svou závist, když sledoval ostatní, jak si cestují sem a tam. Nebylo fér, že se všichni hladce přemisťovali v čase, když to on byl ze všech nejpřipravenější mezi Vikingy zapadnout. Přípravu nezanedbal v žádném směru, a přitom byl jediný, kdo si tohle dobrodružství nemohl užít. Ale snad se mu to podaří za pomoci kouzelných nůžtiček, které právě našel. Upřímně se těšil, že zažije něco nového, alespoň na chvíli. Potřeboval ve svém životě trochu vzrušení, maličko zamíchat kartami. Roky ubíhaly a jeho přepadal neklid a nespokojenost. Práce kurátora už mu nestačila, a kdo mohl tušit, kdy – nebo jestli vůbec – se mu podaří najít tu pravou? Tak jako tak si byl jistý, že jakmile zažije nějaké dobrodružství,

bude ochotnější spokojit se s běžnou rutinou. Nebude mít aspoň pocit, že o něco přišel.

Pomalu žvýkal špagety a rozhlížel se kolem stolu, ukládal si tenhle obrázek do paměti, aby si na něj mohl v budoucnu vzpomenout. Nemohl popřít, že mu budou chybět. Haakon, tichý medvěd s hustými bělostně blond vlasy, který byl Ivarovi oporou od chvíle, kdy mu jeho skutečný otec zemřel. Mia, drobná hbitá žena s kudrnatými kaštanovými vlasy stočenými do rozcuchaného drdolu, která byla vždy připravená zahrnout své čtyři děti láskou, a to včetně Linney, Haakonovy dcery z prvního manželství. Poskytovala Ivarovi útěchu, podporovala ho a dodávala mu sebedůvěru, že v životě dokáže, co si zamane. Byl jí za to vděčný víc, než kdy dokázal projevit.

Vedle matky seděl Storm, který jako by jí z oka vypadl, ovšem vysokou a ramenatou postavu zdědil po otci. Ve svých teprve jednadvaceti letech už to nebyl žádný otloukánek. Jednal impulzivně a lehkomyslně, ovšem byl zároveň i pohodář, co dokázal okouzlit kohokoliv, když se pro to rozhodl. Stormovi všechno v životě připadalo vzrušující a nové a nemohl se dočkat, až si to vyzkouší. Nebo tomu tak alespoň bylo, dokud nepřišel o sestru. Poslední dobou se v něm začala projevovat nová, temnější stránka, která se Ivarovi příliš nezamlouvala. Zvlášť proto, že nevěřil tomu, že by to měli vyčítat Stormovi, který se podle Ivara cítil provinile zcela zbytečně.

Potlačil povzdychnutí. Nebude lehké je všechny opustit, ale musel to udělat. Pokud se o to alespoň nepokusí, bude toho po zbytek svého života litovat. Teď přišel jeho čas. Byl na řadě.

A snad se brzy u tohohle stolu zase všichni shledají.

Kapitola druhá

Thorsholm, jezero Mälaren,
25. září 2021

Druhý den trávil Ivar ve svém velkém domě s výhledem na jezero Mälaren, když tu se ozval zvonek. Potichu zaklel a šel otevřít. Za dveřmi stál Storm a tvářil se nezvykle zachmuřeně.

„Nazdar, neměl jsi už dneska být zpátky na akademii?“ zamračil se na bratra, který stál na verandě s rukama zabořenýma do kapes džín. Storm nedostával v průběhu důstojnického výcviku mnoho dnů volna, takže bylo neobvyklé potkat se s ním dva dny za sebou.

„Ne, až zítra. Můžu jít dál?“

„Jasně.“ Ivar mu pokynul a doufal, že nenechal po domě povalovat nic, co by prozradilo, že se balí na cestu. „Co se děje?“

Bratr po něm zpod zamračeného obočí střelil pohledem. „Nezapomněl jsi, co je za den, že ne?“

Ivar ztěžka polkl a potřásl hlavou. „Samozřejmě.“

Dnes by Maddie bylo dvacet. Ne, dnes *je* jí dvacet, zatraceně. Jinak o ní přemýšlet nebude. Je někde naživu. Musí být.

„Nemohl jsem to prostě s rodiči už vydržet,“ zabručel Storm. „Předstírají jakoby nic, ale plouží se po domě a tváří se jak na pohřbu.“

„No, vzhledem k okolnostem je to pochopitelné.“

Samozřejmě, že Mia s Haakonem byli rozrušení. Narozeniny a jiné zvláštní příležitosti se snáší těžko, když daný člověk chybí.

A v tomhle případě museli navíc nést ono břímě, kdy netušili, zda je Maddie v pořádku, nebo jí ubližují, či jestli je vůbec ještě živá. Všichni se mlčky shodli na tom, že se musela dostat někam do časů Vikingů. Nikdo to sice neřekl nahlas, ale ve většině debat o jejím zmizení to brali jako holý fakt. Nemohla to být náhoda, že dva lidé z jejich okolí už odcestovali časem do stejné doby – prakticky do toho stejného roku –, a Ivar věděl, že Haakon a Mia se pevně drží naděje, že Madison udělala to samé.

Linnea jim vyprávěla, že byla nějakou dobu otrokyní jednoho Vikinga, a už jen z téhle informace mu běhal mráz po zádech. To samé se mohlo přihodit i Maddie, ale Ivar raději věřil, že měla větší štěstí než její sestra.

Zavedl bratra do kuchyně, jejíž okna směřovala k jezeru a odkud bylo přes vodu vidět do dálky. Dnes panovalo nádherné počasí, slunce se blyštilo na vlnkách a kolem se plavilo několik loděk všelijakých tvarů i velikostí – některé měly plachtu, jiné byly vybaveny závěsnými motory či vesly. Ivar věděl, jaké má štěstí, že mu tenhle dům patří. Zdědil ho po svém zámožném otci Rolfovi. Dům i peníze byly součástí svěřenského fondu, dokud nedospěl, a on se sem přestěhoval, poté co dokončil vysokou školu. Dům pro něj nesl především smutné vzpomínky, ovšem dnes už minulost považoval za uzavřenou kapitolu. A trochu si ho uvnitř zařídil po svém, takže ho teď víc vnímal jako svůj domov.

„Pořád mi to dávají za vinu." Storm si od něj vzal studené pivo. Ivar přitom před bratrem skryl obsah ledničky, když z ní plechovky vyndával. Nic jiného tam totiž nebylo, protože plánoval odjet už dnes odpoledne, a prázdná lednička by ho okamžitě prozradila.

Nepředstíral, že neví, co tím má bratr na mysli. „Maddiino zmizení? Ale no tak, víš, že je to blbost. Maddie není malé děcko a má černý pás v karate. Nikdo by ji jen tak snadno neunesl, bránila by se zuby nehty a někdo by si toho všiml a nahlásil to

policii. Myslím, že oba víme, co se s ní stalo, a můžeme jenom doufat, že to tam dobře zvládá."

V Stormových zelených očích se zračil hluboký zármutek. Jeho výraz ani trochu nepřipomínal toho obvykle bezstarostného mladíka. „Jo, byl jsem sobeckej vůl, to nemůžu popřít. Nechtěla, abych ten večer chodil pryč. Měl jsem ji poslechnout. Alespoň bychom tehdy byli spolu."

„Nejel jsi tam proto, abys jí dělal chůvu. Kdybys byl tenkrát tady ve Stockholmu, nikdo by od tebe nečekal, že s ní zůstaneš celou dobu, ne? Přestaň se tím, prosím tě, mučit. Ničemu to nepomůže. Jsem si jistý, že Maddie se stejně jako Linnea i Sara nakonec objeví."

Jenom doufal, že to pro ni nebude traumatický zážitek. V době Vikingů se osamocené ženě mohlo přihodit ledacos. Ty předchozí dvě měly štěstí, ale bude ho mít i Maddie? Storm vzdychl a přikývl. „Asi máš pravdu, ale mám pocit, že bych se měl vydat za ní, chápeš?"

„Cože, to jako na cestu časem?"

Ivar si tak trochu pohrával s myšlenkou, že Storma požádá, aby na cestu vyrazil s ním, ale rozhodl se, že to nemůže Mie a Haakonovi udělat. Už přišli o dvě děti a teď se chystal zmizet i on. Alespoň jednoho syna by jim tady měl nechat.

„Hmm, jo. Netuším ale, kde najít nějaký kouzelný předmět. Nemáš nějaký nápad? Nenarazils náhodou na něco v muzejních archivech?"

Ivar na chvíli zaváhal, jestli ho Storm neprokoukl a neodhalil jeho tajemství. Vždycky si byli blízcí, přestože mezi nimi byl velký věkový rozdíl. Sice nebyli pokrevně příbuzní, ale i tak ho bral jako skutečného bratra. Nasadil zcela nevinný výraz. „Myslím, že tam nic není," odpověděl, na což se Storm neptal, ale zároveň mu ani nelhal. *Alespoň teď už ne, protože mám nůžtičky u sebe v kapse.*

„Jasný." Storm vypadal, že se chystá ještě něco dodat, ale pak si to rozmyslel. „No, tak já asi vyrazím. Díky za… no

však víš, že mě nesoudíš tak jako oni. Hodně to pro mě znamená."

Ivar přistoupil k bratrovi a zeširoka ho objal. Hlavou mu probleskло, že je to možná naposled, a zaplavilo ho dojetí, ale nemohl si dovolit, aby to ovlivnilo jeho rozhodnutí.

„Nejspíš se cítí líp, když to můžou na někoho svést. Když se nad tím zamyslíš, nesou na tom úplně stejný podíl viny jako ty nebo kdokoliv jiný. Nemuseli chodit na tu slavnostní večeři a nechávat ji v hotelu, nebo snad ano?"

Stormovi cukl koutek do nepatrného úsměvu. „To je pravda. A jestli někdo dokáže natrhnout zadek Vikingovi, tak naše Maddie." Vzdychl a znovu zvážněl. „Jenom doufám, že je v pořádku a právě teď někde slaví svoje narozeniny ve velkém stylu. Určitě ví, že na ni vzpomínáme."

„Ano, tím jsem si jistý." Ivar doprovodil Storma ke dveřím. „Jak dlouho ti ještě zbývá do konce výcviku?"

„Už jen pár měsíců. Potom se pokusím najít si stálé místo – což podle všeho teď není snadné. Ale tím si budu každopádně lámat hlavu později. Zatím čau, brácho."

Další krátké objetí a Storm byl fuč. Teď se provinile cítil Ivar. Ale jestli se mu aspoň trochu zadaří, nebude pryč věčně a jednoho dne bratra opět uvidí. A mezitím se Storm nebude muset trápit, kam asi Ivar zmizel; měl v plánu zanechat mu vzkaz, ve kterém všechno vysvětlí. Jeho nevlastní rodina se o něj sice bude určitě strachovat i tak, ale budou vědět, že zmizel z vlastní vůle.

Skiringssal, Vestfold,
Haustmánuðr, rok 875 našeho letopočtu

„Za dva týdny se provdáš za Kári Knutssona. Očekávám, že budeš připravena s ním den nato odcestovat do Rogalandu. Potřebuji, aby tam veleli spolehliví muži, připravení ochránit mou osadu před tím *niðingrem* Haraldrem Hálfdanarssonem. Slyšel jsem zvěsti, že se chystá uzurpovat si mou půdu a obrací svůj chamtivý pohled směrem k východu. To mu nesmím strpět!"

Ellisif Birgirsdóttír pod záhyby svého *smokkru* sevřela ruce v pěst a zamrkala, aby tak rozehnala slzy, které ji štípaly v očích. Před králem rozhodně nedá najevo žádné emoce. Jenom by ho to utvrdilo v přesvědčení, že je slabou, bezbrannou ženou, kterou může darovat, jakémukoliv muži se mu zlíbí. Stejně jako to udělal před deseti lety.

„Měla bys mi poděkovat. Kári ti bude skvělým mužem, lepším, než v jakého bys mohla kdy doufat. Jako válečník už si vybudoval nějakou reputaci a stříbra má taky dostatek. Posledně si z Frakklandu přivezl tučnou kořist." Král Hjorr na ni upíral přísný pohled. Seděl uprostřed vyvýšeného pódia na vyřezávaném trůně umístěném na konci rozlehlé hodovní síně. „A teď se běž připravit a zkus si v den svých zásnub ve tváři vyčarovat trochu veselejší výraz."

„Není tu nikdo mladší, za koho bych se mohla vdát?" procedila skrz zaťaté zuby. Příčilo se jí žádat ho o jakoukoliv laskavost, ale musela se alespoň zeptat.

Hjorr na ni pohlédl s upřímným údivem. „Tak ty toužíš po mladém milenci, který by ti zahříval lože, což? Ale ten by tě nechtěl, starou a neplodnou, protože takoví potřebují dědice. Kári už má dospělé syny, takže mu tvůj věk nevadí. Ne, je pro tebe ideální partie. A teď zmiz a přestaň plýtvat mým časem.

Každá žena má povinnost vstoupit do výhodného manželství a ty musíš přijmout, že já těmhle záležitostem rozumím nejlépe. Podívej třeba na mou královnu: poslali ji do daleka, aby utužila mé spojenectví s jejím otcem, ale nikdy ani slůvkem nezaprotestovala. Vždycky jednala důstojně a já si jí za to vážím. Měla by ses snažit být víc jako ona."

Byla pravda, že královna Ljufvina se chovala pokorně a poslušně. Ellisif ji vlastně nikdy ani neslyšela promluvit. Pocházela podle všeho z Bjarmelandu, kraje za Norđvegrem – po mořské cestě daleko na sever –, a působila cizokrajně. Mezi ostatními tu vyčnívala. Měla dlouhé rovné černé vlasy, oči temné jako dva vyleštěné uhlíky a pleť tmavší než kdokoliv jiný u dvora. Král Hjorr si ji vzal, aby si zajistil nekonečný přísun tolik žádaných mrožích klů a kůží, protože královnin lid mrože lovil. Na jeho vlastním pobřeží už vymizeli, a tenhle sňatek byl proto uzavřen především z praktických důvodů. Nicméně lidé si šeptali, že se do svojí exotické princezny zamiloval, protože na své lože nikdy nezval jiné ženy. Také zbožňoval jejich syny, dvojčata, Hámundra a Geirmundra. Oběma se přezdívalo *Heljarskinn* – „ti s černou kůží". Ellisif chlapce viděla a pomyslela si, že takový přídomek je značně přehnaný, protože měli pleť spíš tmavě opálenou než černou, ale co mohla ona soudit? Oba byli každopádně moc roztomilí.

Král jejich rozhovor očividně považoval za uzavřený a mávl rukou, aby ji popohnal k odchodu. Vřelo to v ní, ale chápala, že by bylo marné snažit se jeho názor změnit, takže se otočila a beze slova odkráčela ze síně.

Toužila zakřičet „Já nejsem stará!", ale protože za sebou měla už šestadvacet zim, nemohla mu odporovat. Stejně tak bohužel mohla stěží vyvrátit, že nemůže mít děti. Ovšem staře se necítila a většina lidí by řekla, že na svůj věk vypadá mnohem mladší. To byla ale jediná výhoda, kterou s sebou bezdětnost nesla. A ve srovnání s jejím věkem byl její nastávající stoprocentní fosílie.

Jenže pokud se král domníval, že zvítězil, tak se pořádně mýlil. Už dávno nebyla žádnou naivní šestnáctiletou dívkou, už byla dospělá. A cokoliv se zdálo lepší než se uvázat ke starci, který má právo si s ní a s jejím majetkem dělat, co se mu zlíbí. Ať si Kári vezme všechnu půdu, co chce, ale *ji* nikdy nedostane. To radši zemře.

„Chlapi. Aby je miðgarðrský had všechny vzal!" zašeptala vztekle.

Jako osiřelá dědička věděla, že královi náleží ona výsada dohodnout jí sňatek, ale očekávala, že se s ní tentokrát poradí. Potom, co strávila tolik let vdaná za toho odporného starého kozla Þjóðólfra, měla pocit, že si zaslouží právo vybrat si příštího muže nebo v tom mít alespoň nějaké slovo. Nečekala zrovna prince, ale kdokoliv, kdo by nebyl příliš starý a odporný, by znamenal výrazné zlepšení. Nebo alespoň muž, který by se nepokoušel ji při každé příležitosti ponížit. Ale Kári byl bohužel ze stejného těsta jako Þjóðólfr.

Potlačila vzlyknutí a vrazila do boudy, kde spala a o kterou se dělila se skupinou dalších žen. Ty se nacházely víceméně ve stejné situaci jako ona. Jedna z nich, ze všech nejvlídnější, k ní přistoupila a položila jí ruku na rameno.

„Takže to nedopadlo dobře? Pojď si ke mně na chvíli sednout. Donesu ti pivo."

„Díky, ale nic nenos. Nezvládla bych se ani napít. Je… je mi zle od žaludku." Ellisif se chytila rukama kolem pasu, aby se pokusila zmírnit svou nevolnost.

Ingibjorg na ni soucitně pohlédla. „Až tak zlé to je?"

„Ano. Za čtrnáct dní se mám stát ženou Káriho Knutssona." Zavřela oči a ztěžka polkla. „Nezvládnu to. Bude ještě horší než Þjóðólfr, jestli to vůbec jde."

Něco o tom, co dosud prožila, už Ingibjorg vyprávěla. Jako mladou ji provdali za muže o třicet let staršího, který jí byl odporný, přesto se však přemohla a přinutila se v noci snášet jeho

pozornost. Neměla jinou možnost, protože v těch několika případech, kdy se mu pokusila vzdorovat, ji stihl tvrdý trest. Potom už ji pud sebezáchovy přiměl nechat si vše líbit. Přesto si během dne na všem, co dělala, našel nějakou chybu a ustavičně ji před všemi ponižoval.

Většina jeho kritiky se točila kolem skutečnosti, že mu nedokázala dát děti, ale také přišel na to, že nemá nejlepší zrak. To znamenalo, že se nemohla věnovat ušlechtilejším ženským činnostem, jakými bylo vyšívání nebo tkaní, protože tak na blízko nic neviděla. Běžné domácí práce zvládala bez problémů, ale víc nic. Ačkoliv na tom nemělo tak záležet a v síni žilo mnoho jiných žen, které tyto úkoly koneckonců zastaly, Þjóðólfr její slabosti využíval jako záminky, proč ji donekonečna trýznit, a spílal jí při každé příležitosti. Tohle už jednoduše nemohla znovu podstoupit.

„Ach, zlatíčko," povzdychla si Ingibjorg. „Žádná z nás si nemůže vybírat, vždyť to víš. Král se doslechl, že Haraldr Hálfdanarsson se chystá napadnout jeho království, takže chce každou dědičku provdat za muže, který mu pomůže ochránit jeho půdu."

„Já vím, ale určitě musí existovat i mladší muži než Kári. Nějací, co jsou schopnější a lepší v boji. Má za sebou nejméně čtyřicet pět zim a nedovedu si představit, že by v bitvě dlouho vydržel, i když to by mě mělo spíš těšit." Zavrtěla hlavou. „Ne, už se nikdy vdávat nechci."

„Mrzí mě to. Nevím ale, co jiného můžeš dělat než svůj osud přijmout."

Nejspíš měla pravdu, Ellisif se však ještě nevzdávala. Měla dva týdny na to, aby vymyslela nějaké řešení, a byla ochotná zkusit úplně všechno. Cokoliv.

Kapitola třetí

Birkiþorp,
25. září / Haustmánuðr, rok 875 našeho letopočtu

Když Ivar přišel k sobě, ležel obličejem zabořený do hromádky měkkého mechu a tváře měl od něj úplně mokré. Stále cítil nevolnost a motala se mu hlava, ale obojí postupně ustupovalo, takže se nakonec zvedl na kolena.

„Proboha! To byla vážně hrůza," vydechl. *Ale zafungovalo to!* Alespoň se domníval, že ano. Vydal se na cestu časem a teď, když dorazil do cíle, tomu stěží dokázal uvěřit.

Linnea ho toho dne, kdy se pokusili přemístit společně, před vedlejšími účinky varovala, ale neuvědomoval si, že to bude až takhle hrozné. Něco podobného ještě nikdy nezažil. Měl pocit, jako by ho uvěznil větrný vír, ze kterého nebylo úniku. Nebo jako by uvízl na jedné z těch pouťových atrakcí, kde se člověk postaví zády ke stěně točícího se bubnu, který se roztočí tak rychle, až ho to přilepí ke stěně a zvedne do vzduchu. A bylo to mnohem horší, než když měl ve skladu muzea to prapodivné vidění.

„Fujtajksl!"

Několikrát se zhluboka nadechl, vyškrábal se na nohy a zvedl pytel, do kterého si sbalil věci. Na převlečení si s sebou vzal tři košile, dvě vlněné tuniky a jedny lněné a vlněné kalhoty navíc, několik párů ponožek, nějaké rukavice a taky čepici. Na sobě měl v podstatě totožný model a navrch ještě plášť, který se na jednom rameni zapínal malou bronzovou broží. Za opaskem mu

visel zlověstně vypadající nůž, dokonale nabroušený, a ještě váček přetékající stříbrem a zlatem a naditý dalšími nezbytnostmi, jakými byly šitíčko nebo břitva. K pásku měl připevněný také brusný kámen a sekerku, která mu ho stahovala dolů. Prsty měl samý zlatý a stříbrný prsten a k nim na zápěstí celou sbírku stříbrných náramků, většinu z nich přitom zakrývaly rukávy jeho tuniky. Připadal si divně, neboť běžně šperky nenosil, ale v téhle době to bylo třeba, protože se používaly jako platidlo. Jen doufal, že se připravil opravdu na všechno.

Rozhlížel se kolem. Zdálo se, že se ocitl na kraji lesa a před ním se rozkládá nějaká osada. Podle velikosti hlavní síně a množství okolních budov místo vzkvétalo. Obdivoval mírně zakřivenou střechu síně a vyřezávanou obrubu kolem vstupních dveří. Byla to mistrovská práce, příjemná na pohled, s typicky vikinskými vzory. Při pohledu na ně se ho zmocnilo nadšení, protože teď viděl, že se dostal přibližně do té doby, kam chtěl. Byl by si je rád prohlédl víc zblízka, ale teď na to nebyla ta pravá chvíle.

Po osadě se procházeli lidé, kteří zřejmě vyřizovali každodenní povinnosti. Odění byli tak, jak mu připadalo pro tuto dobu obvyklé. Další známka toho, že jeho cesta časem dopadla podle plánu. Když se vynořil ze stínu stromů, několik z nich se po něm překvapeně ohlédlo. Říkal si, že většina návštěvníků asi spíš přijížděla na lodích, než aby přicházeli po svých. U mola vpravo od něj byla přivázaná středně velká loď, tvarem a stylem opět odpovídala správnému historickému období, a ještě několik dalších menších loděk. Zdálo se, že loď právě připravují k vyplutí, protože na ni mířil stálý proud lidí nosících náklad.

Ivar zaváhal a potom se vydal do kopce směrem k hlavní síni. Říkal si, že nejlepší asi bude začít tady. Tak se ujistí, že skončil ve správné době, a ohlásí tím pádem svou přítomnost nejméně podezřelým způsobem.

Jakmile dospěl k velkým otevřeným dvoukřídlým dveřím, zjevil se v nich jakýsi muž. Byl obrovský, o dobrých deset čísel

vyšší než Ivar, a měl široká ramena. Rozčepýřené světlé vlasy se stříbřitými prameny mu připomínaly Haakona, ale muž je měl mnohem delší. Okamžitě nasadil přísný výraz a pronikavě modrýma očima si Ivara měřil.

„Buď pozdraven," přivítal ho zdvořile. „Jmenuji se Haukr *inn hvíti* a jsem zdejší vládce. S kým mám tu čest?"

Ivar se zachvěl vzrušením, protože mu ono jméno nebylo neznámé: Haukr zvaný Bílý. Jeho příběh znal důvěrně už od mala. Když mu bylo pouhých čtrnáct, Haakon s Miou tady zorganizovali archeologický průzkum a nalezli runový kámen se jmény Vikingů, kteří tu kdysi žili, včetně Haukra. Ivar nemohl uvěřit tomu, jaké má štěstí, že první, na koho narazil, je právě on. *Tak neuvěřitelné štěstí!*

Rozhodl se, že se nebude řídit vikinskou tradicí, kdy by přijal za příjmení jméno svého otce, protože onoho muže nesnášel. Místo Hrolfssona – jeho otec se švédsky jmenoval Rolf, což by se staroseversky přepsalo jako Hrolf – si ponechá jméno, se kterým vyrostl. Proto odvětil: „Jsem Ivar Thoresson, bez stálého příbytku. Hledám tu příbuzného jménem Thorald. Domnívám se, že tu pobývá."

Hovořil velice slušně staroseversky, ne-li zcela bezchybně, a tohle byla věta, kterou si mnohokrát trénoval. Doufal, že to nevyznělo příliš naléhavě nebo neslušně. Neznal příjmení tohohle Thoralda, což byla škoda, protože takhle se mohla jmenovat spousta lidí, ale Linnea mu nijak blíž nenapověděla, jak by se asi mohl jmenovat. Nejspíš se na to nikdy nezeptala.

Ivar si za dlouhé roky o tom muži vyslechl spoustu spekulací.

Jeho otec byl posedlý něčím, co považoval za jejich vikinské rodinné dědictví, a trávil celé hodiny pátráním po jejich domnělém předkovi. Jediné, z čeho mohl ve skutečnosti vycházet, byl meč, předávaný po generace z otce na syna, a také z hrstky příběhů, které se tradovaly stejným způsobem. Na meči bylo napsáno *Jsem zabiják. Nosí mě Thorald*, ale další indicie chyběly.

Přestože se Ivar většinou otci vyhýbal jako čert kříži, příběhy o Thoraldovi ho zaujaly. Přistihl se, jak jim proti své vůli naslouchá, a muž, o kterém vyprávěly, ho fascinoval. Musel být výjimečný a touha se s ním setkat v Ivarovi jen narůstala.

Jakmile se poprvé dozvěděl, že je možné cestovat v čase, zrodila se v něm myšlenka na setkání s Thoraldem. Potom se Linnea letmo zmínila o muži toho jména, jejich bývalém sousedovi. Všechno mu to připadalo jako příliš velká náhoda. Ivar chtěl tuhle příležitost chytit za pačesy a ujistit se, že muž opravdu existoval, a možná se také na vlastní oči přesvědčit, čím si ten člověk zasloužil, aby se na něj vzpomínalo. Samozřejmě, že to všechno mohla být jen snůška lží nebo nějaké báchorky, ale teď to bude vědět jistě.

Haukr si nevěřícně odfrkl a tím ho vytrhl ze zamyšlení.

„Pokud vím, Thorald žádné příbuzné nemá." Obr si zkřížil paže na impozantní hrudi a podezřívavě si Ivara prohlížel, hlavu nakloněnou na stranu. Hleděl na něj snad celou věčnost. Ty dvě oči, modré jako skleněnky, se do Ivara zarývaly, až měl pocit, že se mu ten muž pokouší proniknout až do hloubi duše. Konečně pravil: „Pojď, půjdeme se projít."

„Ehm… a proč?" Ivar si nebyl jistý, jestli se s tímhle mužem chce někde procházet. Pokud mu nevěří, že je Thoraldův příbuzný, mohl by ho jednoduše zbít jako psa, nebo ho dokonce zabít. A i když byl Ivar v kondici, dost pochyboval o tom, že by Haukra v souboji přemohl, ať už by se snažil sebevíc.

„Potřebujeme si promluvit v soukromí," zasyčel Viking.

Nečekal na odpověď a rázně vykročil k louce za síní, kde se v podzimním slunci spokojeně páslo stádo krav. Zvířata se zdála menší než plemena, na která byl Ivar zvyklý, a měla rozličné zbarvení, ovšem vypadala zdravě a dobře živená.

Jakmile se ocitli z doslechu ostatních osadníků, Haukr spustil. „Ty jsi… jsi z budoucnosti, že ano? Mluvíš trochu divně a zjevil ses tu zčistajasna. Kdybys připlul na lodi, doneslo by se to ke mně."

Ivar zamrkal. „Co? Jak to…?“ Ta slova ho naprosto zaskočila a úplně mu vyrazila dech. Nemyslel si, že by kdokoliv jiný kromě Linneina a Sařina muže tušil, že existuje cestování časem. Šok z Haukrova podezření jím otřásl. Jak měl na něco takového sakra odpovědět, když neví, co si ten muž o podobných záležitostech myslí?

„Poslyš, předpokládám, že se znáš s Hrafnem Eskilssonem,“ pokračoval Haukr. „Patří mezi mé nejbližší přátele, takže mi svěřil své tajemství. Viděl jsem, jak mi doslova zmizel před očima. Netvrdím, že rozumím tomu, jak se to dělá, a ani nejsem žádný velký fanoušek *trolldomru*. Magii, nebo spíš lidem, co ji využívají, se nedá věřit, to si aspoň myslím já. Ale vím, že existuje, a potřebuju vědět, proč jsi tady, než ti dovolím se s Thoraldem setkat. Ten muž je moje pravá ruka a zároveň nevlastní bratr a hodně mi na něm záleží.“ Muž se na něj nepřestával mračit.

„Nechci mu nijak ublížit, přísahám.“ Ivar pozvedl ruce, aby dal najevo, že přichází v míru. „Ano, jsem z budoucnosti. Jsem jeho potomek. Taky jsem nevyrůstal u vlastních rodičů. Hrafnova žena Linnea je má nevlastní sestra, ale jsem posledním z naší rodové linie a v naší době už nemám žádné pokrevní příbuzné. Proto bych si přál se s Thoraldem setkat. Je… je posledním, kdo mi zbyl.“

Striktně vzato mluvil pravdu, i když nikdy nezůstane sám, dokud jsou naživu Haakon s Miou a jejich děti. Tohle ale Haukr nepotřeboval vědět. Ani mu Ivar nemusel vysvětlovat, že nápad seznámit se s Thoraldem se rodil postupně, dokud neuzrál a on nebyl připravený ho zrealizovat. Časem se ale proměnil téměř v posedlost a on by nikdy nenalezl klid, dokud by se o jejich setkání alespoň nepokusil.

Haukr ho tiše pozoroval, jako by se pokoušel posoudit, co je zač. „Tak ty jsi Linnein bratr? Hmm. Asi bys něco podobného netvrdil, pokud by sis nebyl jistý, že ti to potvrdí.“

„Potvrdí to a Hrafn se za mě také zaručí, to ti slibuji. Pokud se jich však chceš nejdřív zeptat, než mi uvěříš, tak to pochopím.“

„Ne, ne, já ti věřím, ale jak vysvětlíš svou přítomnost tady? Thorald je přesvědčený o tom, že žádnou rodinu nemá." Znova Ivara propíchl pohledem. „Uznávám, že jste si neuvěřitelně podobní. Možná by ho to mohlo zviklat."

Ivar pokrčil rameny. „Hodně vzdálený příbuzný?" Tuhle pasáž si také nacvičil. „Bratranec z matčiny strany, která mi na smrtelné posteli prozradila, že jsem s Thoraldem spřízněný?"

„Tak dobře. Budeš se ale muset nějak osvědčit. Ukázat mu, že se na tebe může spolehnout. Vyžádá si to čas a trpělivost. A upozorňuji tě, že Thorald není zrovna důvěřivý člověk. Pořád si přeješ to zkusit?"

Ivar přikývl. Ze svého pohledu neměl na výběr. Už se dostal tak blízko a teď se jen tak nevzdá. Potřeboval tohle podniknout, a pokud ho Thorald nakonec nepřijme, tak ať. Alespoň to zkusil. A zároveň by mohl sledovat a poznávat každodenní život Vikingů, což byl další důvod, proč se sem chtěl vydat. Byla to šance, kterou by neodmítl žádný archeolog.

Haukr si ho chvíli důkladně prohlížel, jako by ho znovu hodnotil a zvažoval své možnosti. „Jsi si jistý, že jsi tu skutečně jenom proto, aby ses s ním seznámil?"

Před očima mu vystoupil obrázek mladé ženy s měděnými vlasy, který se mu během posledních pár dnů tak často zjevoval, ale zapudil ho. Neměl jak zjistit, co ono vidění znamenalo nebo jestli ta žena vůbec pochází z téhle doby. Soudě podle jejího oděvu by mohla – ty tyrkysové brože byly zcela jistě vikinské. Jestli měl ale nějak patřit do jejího života, to ukáže jenom čas. Teď na tom tolik nezáleželo.

„Ano, to ti přísahám. Já sám bych udělal cokoli, abych Thoralda ochránil, protože pokud by zemřel bez potomků, předpokládám, že i já sám bych přestal existovat." Doufal, že Thorald už má děti, ale pokud ne, Ivar se bude muset postarat o to, aby muž nezemřel dřív, než se stane otcem.

Haukr letmo přikývl. „No dobře. Věřím, že mi nelžeš. Ale buď si jistý, že pokud se Thoraldovi něco stane, budu tě pronásledovat do těch nejtemnějších koutů *Miðgarðru* a ty toho budeš hořce litovat."

„Rozumím."

„Dobrá, tak pojďme zpátky."

Skiringssal, Vestfold,
Haustmánuðr, rok 875 našeho letopočtu

V KRÁLOVĚ SÍNI PANOVAL HLUK A NARVÁNO BYLO TAK, ŽE by tu nepropadl ani špendlík. Když Ellisif vstoupila s Ingibjorg a ostatními ženami dovnitř, pohltila je kouřová clona plná kuchyňských vůní a nasycená pachem vlhké vlny; člověk mohl téměř vzít ten vzduch do ruky. Trochu sebou cukla a pokoušela se dýchat mělce, aby toho kouře moc nevdechla. Žaludek měla už tak z nervů jako na vodě. Nepotřebovala, aby se jí udělalo ještě hůř. Vydaly se zaujmout svá místa u stolu zhruba uprostřed místnosti, ale než se stihla usadit, někdo ji chňapl za paži a hrubě s ní smýkl tak, že mu narazila do hrudi.

„Ty půjdeš se mnou. Otec si přeje, abys seděla vedle něj."

Vzhlédla a spatřila tvář jednoho z Káriho synů, i když netušila, o kterého z nich jde. Ten muž jich měl nejmíň pět, alespoň tak jí to říkali, a každého s jinou ženou nebo konkubínou. Viděla je, jak se poflakují po osadě. Tenhle po otci zdědil výrazný nos a také chladný pohled, ale jinak se staršímu muži ani trochu nepodobal. Ustoupil o krok vzad, jako by nechtěl stát příliš blízko k ní, ale stále ji držel. Vymanila se z jeho sevření.

„Proč?" Zlostně na něj hleděla. Nemohli ji nechat na pokoji, alespoň dokud nebude po svatbě?